1912-13: ΟΤΑΝ Η ΕΛΛΑΣ ΗΤΟ ΗΝΩΜΕΝΗ

Ο ΕΛΛΗΝΟ - ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Βασιλέως μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς στραταρχικῆς ράβδου

308ον (Τελευταῖον)

Ὅταν ἐπέρανε τὴν προσφώνησίν του, ὁ Βενιζέλος ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Βασιλέα τὴν στραταρχικὴν ράβδον.

Ἡ ράβδος ἦτο μήκους περίπου 50 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου ἀπὸ βελοῦδο χρώματος βυσσινὶ περιελίσσετο χρυσὴ ταινία ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἀναγεγραμμέναι μὲ βυζαντινὰ γράμματα ὅλαι αἱ μάχαι τῶν δύο πολέμων ἀπὸ Ἐλασσῶνος μέχρι Τζουμαγιᾶς. Ἐπὶ τοῦ ἄκρου ἐφέρετο ἡ ἐπιγραφή: «Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς τῷ ἡγέτῃ καὶ βασιλεῖ αὐτοῦ Κωνσταντίνῳ». Ὑπὲρ τὴν ἀφιέρωσιν ἦτο παράστασις τοῦ Σωτῆρος ἐσμαλτωμένη, ἀπαράλλακτος ὅπως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν παράσημον. Ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἄκρου ἦτο ἡ ἐπιγραφή: «Ἐκστρατεία 1912—1913» καὶ ὁ βυζαντινὸς δικέφαλος ἀετός.

Ὁ Βασιλεὺς ἔλαβε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὴν ράβδον, ἀκούμπησε τὸ ἕνα της ἄκρον ἐπὶ τοῦ μηροῦ του καὶ ἀπήντησεν εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ Βενιζέλου ὡς ἑξῆς:

«Τὴν παράκλησιν ὅπως δεχθῶ τὴν στραταρχικὴν ράβδον ταύτην, τὴν ὁποίαν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ἀντιπροσωπεύων τὸν ὅλον Στρατόν μου, μοῦ ὑπέβαλεν ἐξ ὀνόματος τοῦ Στρατοῦ, εὐχαριστῶν ἀποδέχομαι.

»Εἶναι βαθὺ τὸ αἴσθημα τὸ ὑπαγορεῦσαν εἰς Σέ, Στρατέ μου, τὸ διάδημα τοῦτο καὶ αἱ περιστάσεις ἔκτακτοι καὶ ἀσυνήθεις.

»Μόλις ἐξῆλθες ἐκ μακρῶν δεινοτάτων ἀγώνων, θριαμβεύσας κατὰ πολλῶν πολεμίων, περιάγων τὰς ἐνδόξους σημαίας σου εἰς τὰς χώρας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι, πληροῦσαι τὰς πατέρων μας, ἀπολεσθεῖσαι ἐν δεινῇ μαχαιρίᾳ θυέλλῃ, ηὐτύχησαν τέλος, χάρις εἰς Σέ καὶ τοὺς κατὰ θάλασσαν συμπολεμιστάς σου, ν' ἀποδοθοῦν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

»Τὰ ὄρη τὰ ὁποῖα ὑπερέβης, αἱ πεδιάδες, τὰς ὁποίας διέσχισας, οἱ ποταμοὶ τοὺς ὁποίους διέβης, δὲν ἦσαν ἀσυνήθιστοι ἀπὸ μεγάλα κατορθώματα. Ἐκεῖ ἱστήθησαν μεγάλα τρόπαια ὑπερηφάνων Ἑλληνικῶν στρατῶν τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, τῶν Μακεδόνων Βασιλέων, τῶν Ἑλλήνων Αὐτοκρατόρων, στρατῶν τοὺς ὁποίους Σὺ τώρα διαδέχεσαι, ἰσάξιος πρὸς τοὺς ἐνδοξοτέρους ἐξ αὐτῶν.

»Διότι ἀκάθεκτος διῆλθες ὑπὸ βροχὰς καὶ καταιγίδας τὰς χαραδρωμένας ὁδοὺς τὰς δυσβάτους ἀτραποὺς τῆς Μακεδονίας, ἀγωνιζόμενος διαρκῶς ἐν μέσῳ τελμάτων καὶ ἐπὶ ὑπερυψήλων ὀρέων κατ' ἀνδρείου ἐχθροῦ· διότι καρτερικῶς ἐν μέσῳ δεινοῦ χειμῶνος, παγετοῦ καὶ χιόνων ἀπεδίωξες βῆμα πρὸς βῆμα ἀπὸ τοὺς ἀπορρῶγας βράχους τῆς Ἠπείρου πείσμονα ἀντίπαλον· διότι ὑπὸ τὸν φλέγοντα ἥλιον τοῦ θέρους ἠγωνίσθης καὶ κατέβαλες ἀρχαῖον ἐχθρόν, ἐπίσης ἀνδρεῖον καὶ ὁρμητικῶς κατεδίωξας διὰ τῶν δρυμῶν καὶ τῶν βράχων τῆς Βελασίτσας, τῆς Μαλεσίας καὶ τοῦ Περίμ, διωκόμενος καὶ σὺ κατὰ πόδας ὑπὸ τοῦ φάσματος ἀπηνοῦς ἐπιδημίας, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔνεκα τοῦτου ἀθυμήσας.

»Στρατὸς ὡς σὺ ἔχει τὸ δικαίωμα ὑπερήφανος νὰ παρακαλέσῃ τὸν Βασιλέα καὶ Ἀρχιστράτηγόν του νὰ δεχθῇ τὴν τιμήν, τὴν ὁποίαν Μοὶ προσφέρεις σήμερον.

»Ἀλλὰ ἔχεις καὶ ἓν ἐπιτακτικὸν καθῆκον· νὰ μὴ κατέλθῃς ποτέ, οὐδέποτε, οὐδὲ σταθμὴν ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς δόξης, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆλθες. Καὶ τὸ σημερινόν σου διάδημα σημαίνει ὅτι ἔχεις καὶ ἐκφράζεις δι' αὐτοῦ τὴν ἀμετάτρεπτόν σου ταύτην ἀπόφασιν.

»Γνωρίζεις τί χρειάζεται διὰ τὴν πλήρωσιν αὐτῆς. Μακρά, διαρκής, σταθερά, ἐπίμονος ἐργατικότης καὶ ἀφοσίωσις εἰς τὸ καθῆκον. Ἡ ράβδος, τὴν ὁποίαν καταθέτεις εἰς τὰς χεῖρας Μου, εἶναι ὁ ἄρραβὼν τῆς ὑποσχέσεως ταύτης, τὴν ὁποίαν οὕτω μοῦ δίδεις καὶ ἤτις θὰ μᾶς καταστήσῃ ἀνταξίους τοῦ ἐπὶ τῆς ράβδου ταύτης ἐμβλήματος.

»Ὡς τοιοῦτον ἀρραβῶνα, ὑπὲρ ρήφανος διὰ Σέ, τὴν ἀποδέχομαι».

Μὲ τὴν τελετὴν αὐτὴν ἔκλεινε τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τῶν Βαλκανικῶν πολέμων. Καὶ ἐγράφετο ἡ τελευταία πρᾶξις τῆς ἡνωμένης Ἑλλάδος.

Λόγια καὶ μόνον λόγια ἐπρόκειτο νὰ μείνουν τοῦ Βενιζέλου αἱ εὐχαί, ὅπως ὁ Βασιλεὺς ἡγηθῇ «καὶ πάλιν» τοῦ Στρατοῦ δι' ὑπεράσπισιν τῶν διὰ τόσου αἵματος κτηθέντων, ἀλλὰ καὶ τοῦ Βασιλέως αἱ παραινέσεις δι' ὧν ἠξίου ἐπιτακτικῶς ἀπὸ τὸν Στρατὸν νὰ παραμείνῃ ἐπὶ τοῦ ὕψους τῆς δόξης του καὶ νὰ μὴ κατέλθῃ οὐδὲ κατὰ μίαν σπιθαμήν...

Τὸ Ρούπελ καὶ ἡ Φαιὰ Πέτρα θὰ διέψευδον ἐμπράκτως τὰ ὡραῖα λόγια. Καὶ τὴν λαμπρὰν ἐθνικὴν ἑνότητα θὰ διεδέχετο ὁ ἐπάρατος καὶ ὀλέθριος διχασμός, ὅταν ὁ Βασιλεύς, θεώμενος τῶν μεγάλων «ἀετῶν» συγκρουομένων, θὰ ἐθεώρει τὴν Ἑλλάδα ἀνταξίαν «στρουθίου» κρυπτομένου εἰς τοὺς βάτους...

ΤΕΛΟΣ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς ἱστορίας τῶν πολέμων 1912—1913. Τὰ ὡραιότερα πολεμικὰ ἀνέκδοτα. Καὶ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν πεσόντων ἐκ τῆς περιφερείας Β. Δ. Πελοποννήσου, Ρούμελης, Ἠπείρου καὶ Ἐπανήσου.

Ο ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

κουμενικῷ Πατριαρχείῳ ὑπηρεσίαν καὶ θέσιν, ἅτε κατέχων τὸ ἀξίωμα τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου, εἰργάσθην πάσῃ δυνάμει μὲ γνώμονα τὰ διδάγματα τῆς χριστιανικῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἑνότητος ἐπ' ἐκκλησίας εἰς τὸν ὀρθόδοξον χριστιανικὸν ἡμῶν λαόν, εἴτε ἐν τοῖς ἀσθενέσι θεολογικοῖς καὶ ἐκκλησιαστικοῖς δοκιμίοις μου μετ' ἄκρου σεβασμοῦ γράφων περὶ τῆς τόσον πρὸς τὴν ἀληθῆ καὶ ὀρθόδοξον πίστιν ἀκραιφνῆ ἔρωτα καὶ λατρείαν ἐπιδεικνυομένης ὀρθοδοξούσης Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, εἴτε τὸ κυριώτατον, προεδρεύων τῆς ἐπὶ τοῦ πρώην Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Κωνσταντίνου τοῦ Ε' συστάσης καὶ μετὰ τόσης χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἀδελφικοῦ πνεύματος ἐργασθείσης Ἐπιτροπῆς πρὸς συζήτησιν καὶ μελέτην τῶν χωριζουσῶν τὰς δύο Ἐκκλησίας διαφορῶν καὶ προπαρασκευὴν τοῦ ἐδάφους τῆς ἑνώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας».

Μετὰ τὴν μακρὰν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ χρήσιμον καὶ σκόπιμον εἰσαγωγήν, περιγράφει ὁ Χρυσόστομος τὴν κατάστασιν τῆς διαιρέσεως τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καὶ γενικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐδικῶς εἰς τὴν Μακεδονίαν. Γράφει:

«Ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν· οὐδέποτε ἡ πίεσις καὶ ἡ θύελλα ὑπῆρξαν μεγαλείτεραι, εἴπερ ποτε σήμερον· καὶ πανταχοῦ μέν, ἔνθα ὁ ἐχθρὸς ὡς λέων ὠρυόμενος περιφέρεται ζητῶν τί νὰ καταπίῃ καὶ ἔνθα αἱ θρησκευτικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἔριδες μετὰ μυστηριώδους καὶ σχεδὸν εἰπεῖν διαβολικῆς πικρίας ἐξάπτουσι τὰ πάθη ἀνὰ μέσον τῶν ἁγίων καὶ ἐκλεκτῶν, καὶ λυμαίνονται τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, αἵτινες παρουσιάζουσι κατὰ τοὺς νῦν μάλιστα χρόνους τὸ οἰκτρὸν θέαμα οἰκίας διηρημένης καθ' ἑαυτὴν καὶ βασιλείας μεμερισμένης καὶ βαινούσης εἰς προφανῆ ἐρήμωσιν καὶ καταστροφήν, ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν ἐνταῦθα ἐν τοῖς Μακεδονικοῖς τούτοις τόποις, ἔνθα οἱ καλούμενοι Χριστιανοὶ κατ' ἀκολουθίαν τῶν θρησκευτικῶν καὶ φυλετικῶν αὐτῶν ἐρίδων εἶναι πεπληρωμένοι τηλικαύτης ἐχθροπαθείας, ἥτις εἶναι ξένη καὶ οὐδ' ὀνομάζεται καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἐθνικοῖς καὶ ἀπίστοις, ἀφοῦ προβαίνουσι κατ' ἀλλήλων οἱ Χριστιανοὶ ἀδελφοὶ εἰς τὰ ἔσχατα τῆς κακεντρεχείας καὶ ἀθλιότητος, καὶ ἐν Χριστῷ κοινότητες διὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν λόγον συνταράσσονται καὶ κοχλάζουσιν ἐξ ἀγρίων κυμάτων ὀργῆς, ἐκδικήσεως ἀντεγκλήσεων καὶ αἴσχους καὶ ὀνείδους ἀφορήτου.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Χρυσόστομος ἀναφέρει:

«Ἐκ τούτων πάντων καὶ ὁ πρὸς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν πόθος, ὃν ἔτρεφον πάντοτε ἐν τῇ ἐμῇ, κατέστη ἀπαίτησις τὰ μέγιστα ἐπιτακτικὴ καὶ ἡ ἀξία τῶν μεγάλων ἀποφάσεων τοῦ πρὸς ἕνωσιν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν συνεδρίου τῶν ἐν Λαμβηθῷ ἐπισκόπων ἀπείρως πολύτιμος καὶ ἀνεκφράστως εὐλογημένη. Ἔστρεψα τὸν λογισμὸν καὶ τὴν καρδίαν μου πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ ἀνεμνήσθην τῶν πρὸς Ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν γενομένων ἐκείνων τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας διαβημάτων. Πεποίθησιν δὲ τρέφων πάντοτε ἀκράδαντον ὅτι αἱ μεγάλαι τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου ἀποφάσεις εὑρίσκονται ἐν πλήρει ἰσχύϊ, διότι προφανέστατα λόγοι ὑψίστου καὶ γενικωτάτου διὰ τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν ἐνδιαφέροντος καὶ ἀγάπης ὑπηγόρευσαν τὰς ὄντως μεγάλας χριστιανικὰς ἐκείνας ἀποφάσεις, ἐθεώρησα ἱερὸν καθῆκον νὰ προσέλθω πρῶτος, αἴρων τὸ κάλυμμα τῆς ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένης ψυχρᾶς ἀδιαφορίας καὶ οἰκτρᾶς ἀγνωσίας καὶ θίγων χορδάς, αἵτινες ἀναμφιβόλως εὐγενῶς θέλουσι δονηθῆ ἐν ταῖς ἡμετέραις χριστιανικαῖς ψυχαῖς, ποιοῦμαι ἔκκλησιν εἰς τὰ μεγάλα ὑμῶν αἰσθήματα καὶ ὑποβάλλω τὰ ἀκόλουθα:».

ΑΥΡΙΟΝ: Τὸ β' μέρος τῆς ἐπιστολῆς.

Ἡ ψυχολογία τῶν χρωμάτων

Ἀνωνσις ἠθικοῦ, οἰκονομία εἰς τὴν θέρμανσιν καὶ ἄλλα ἀποτελέσματα

ΑΝΝΟΒΕΡΟΝ. «Οἱ ποικιλόχρωμοι τοῖχοι ἐπιδροῦν ἐπὶ τῆς ψυχικῆς σας καταστάσεως καὶ δύνανται νὰ συντελέσουν εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἀνέσεως. Διὰ αὐτὸν τὸν λόγον ἀποκτήσατε περισσότερα χρώματα εἰς τὴν κατοικίαν σας!». Τὴν συμβουλὴν αὐτὴν ἔλαβον προσφάτως οἱ ἐπισκέπται καὶ ἐπισκέπτριαι τῆς 10ης ἐκθέσεως—οἰκοκυρικῆς τοῦ Ἀννοβέρου. Ἐπὶ ἑκτάσεως 600 τετραγωνικῶν, ἐπεδείχθη ἡ ἔκτακτος ἔκθεσις «Χαρούμενα χρώματα— εὐχάριστος διαμονή». Σκοπὸς τῆς ἐκθέσεως ταύτης ὑπῆρξε ὅπως καταστοῦν καταφανεῖς αἱ γνώσεις τῆς ψυχολογίας χρωμάτων εἰς τὸν χρωματισμὸν τῶν τοίχων τῶν γερμανικῶν κατοικιῶν.

Τὰ χρώματα δὲν ὑφίστανται ἁπλῶς δι' ἑαυτά, ἀλλὰ ζοῦν. Ὡς ἐξήγησεν ὁ γνωστὸς εἰς τὴν ψυχολογίαν χρωμάτων Δρ. Ἔνγκε, δύνανται νὰ παροτρύνουν εἴτε νὰ καταστείλουν τὴν ἐνεργητικότητα. Αἱ γυναῖκες—οἰκοκυραί ἐμυήθησαν κατόπιν εἰς τὰς βασικὰς ἰδέας καὶ νόμους τῆς ψυχολογίας χρωμάτων. Πολλαὶ ἔμαθον διὰ πρώτην φορὰν ὅτι ὑπάρχουν θερμὰ καὶ ψυχρὰ χρώματα. Τὸ κόκκινο π.χ. εἶναι θερμόν, ἐνεργητικόν. Τὸ κίτρινο εἶναι μὲν ἐπίσης θερμόν ἀλλὰ ὀλιγώτερον ἐνεργητικόν.

Τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀποτελοῦν θεωρίαν, ἀλλὰ ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ διακόσμησις τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς κατοικίας μας δύναται νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα. Εἰς τὰς ἐκπλήκτους οἰκοκυρὰς ἀνεφέρθησαν πολλὰ πρακτικὰ παραδείγματα. «Ἔχει πιστοποιηθῆ ὅτι ἕνα ψυχρόν, ἀνήλιον δωμάτιον, λαμβάνει μίαν θερμοτέραν ἀτμόσφαιραν ὅταν οἱ τοῖχοι εἶναι χρώματος κιτρίνου εἴτε πορτοκαλί» ἐρμήνευσε ὁ ψυχολόγος χρωμάτων. Πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ὁ αὐτὸς χῶρος μὲ μπλὲ χρωματισμὸν τῶν τοίχων, χρειάζεται κατὰ τρεῖς ἕως τέσσαρας βαθμοὺς ἰσχυροτέραν θέρμανσιν διὰ νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἰδίαν ἄνεσιν οἱ κάτοικοι. Διὰ τῶν θερμῶν χρωμάτων δύναται λοιπὸν χωρὶς ἀμφιβολίαν νὰ ἐξοικονομηθῆ ἡ θέρμανσις.

Ἡ ψυχικὴ κατάστασις ἐπηρεάζεται ἐπίσης σημαντικῶς ἐκ τοῦ χρωματισμοῦ. Μία γκρίζα μηχανὴ ἐντὸς μιᾶς γκρίζας αἰθούσης ἐργοστασίου προκαλεῖ κόπωσιν καὶ μειώνει τὴν αὐτοσυγκέντρωσιν. Τὸ παράδειγμα τῆς κουζίνας ἐπίσης εἶναι χαρακτηριστικόν: Ἐὰν εἶναι βαμμένη ρόζ εἴτε κίτρινη, ἀναπτερώνει καὶ καθιστᾷ εὔθυμον τὴν γυναῖκα, ἡ δὲ οἰκιακὴ ἐργασία τελειώνει πολὺ καλύτερα. Εἰς τὴν βιομηχανίαν ἔχει πλέον καταστῆ νοητόν, ὅτι τὸ χρῶμα ἀποτελεῖ μίαν φυσικὴν ἐλάφρυνσιν τῆς ἐργασίας. Τώρα καταβάλλεται προσπάθεια ὅπως τύχῃ μεγαλυτέρας προσοχῆς καὶ εἰς τὴν οἰκιακὴν ἐργασίαν.

Διὰ τὸ δωμάτιον ἐργασίας τοῦ οἰκοδεσπότου π.χ. ἐνδείκνυται ἡ ἐρυθρὰ ἐπένδυσις τοῦ δαπέδου, διότι τὸ κόκκινο χρῶμα διεγείρει τὰ νεῦρα. Τὸ πράσινον ἀντιθέτως ἀναχαιτίζει τὴν ἐνεργητικότητα καὶ χρησιμοποιεῖται καλύτερα διὰ μίαν αἴθουσαν ἀναμονῆς. Εἰς ἕναν χῶρον τοῦ ὁποίου ὁ χρωματισμὸς εἶναι πράσινος, εἴτε καφέ, ἀναμένει κανεὶς μὲ περισσοτέραν ὑπομονὴν παρὰ εἰς μίαν αἴθουσαν ἀναμονῆς μὲ γαλάζιο χρωματισμόν. Διὰ τὸ παιδικὸν δωμάτιον: Ἀγόρια καὶ κορίτσια ἡλικίας τριῶν ἕως ἐννέα ἐτῶν αἰσθάνονται μεγαλυτέραν ἄνεσιν εἰς ἕναν χῶρον ὅταν τὸ δάπεδον εἶναι κόκκινο καὶ ἡ ὀροφὴ μπλέ. Τὰ δύο αὐτὰ χρώματα ἀνταποκρίνονται περισσότερον εἰς τὴν ψυχοσύνθεσίν των — ὡς διατείνονται οἱ ψυχολόγοι χρωμάτων τῆς Δυτικῆς Γερμανίας.

Ἐπιστολαὶ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

Τὰ προβλήματα τῶν μέσων τεχνικῶν καὶ ἡ μελετωμένη ἵδρυσις νέων σχολῶν

Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 29-9-1963 τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέαι Σχολαὶ Τεχνικῆς παιδείας» ἀνεγνώσαμεν σχετικὸν ρεπορτάζ ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Δημοσιότητος. Δὲν ἔχομεν πρόθεσιν διὰ τῆς παρούσης νὰ ἐλθωμεν ἀντιμέτωποι πρὸς τὸ ὡς ἄνω Κέντρον. Ὅμως λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ δημοσιεύσητε εἰς τὰς στήλας τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος σας καὶ τὰς ἀπόψεις τῶν ἀποφοίτων καὶ σπουδαστῶν τῶν Μέσων Τεχνικῶν σχολῶν Ἔργου Δηγῶν.

Εἶναι γεγονὸς καὶ συμφωνοῦμεν κατὰ τοῦτο μόνον πρὸς τὸ Κέντρον Δημοσιότητος, ὅτι αἱ Μέσαι τεχνικαὶ σχολαὶ εἶναι δὴ μιούργημα τῆς ἀνάγκης, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν τῆς τεχνικῆς, ἐν ὄψει τῆς συνδέσεως τῆς χώρας μας μὲ τὴν Κοινὴν Ἀγορᾶν.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἀνάγκη εἶναι μεγίστη καὶ ἀπὸ ὅλους ἀνεξαιρέτως παραδεκτή, ὅμως οὐδεμία μέριμνα κατεβλήθη μέχρι σήμερον, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν κατοχύρωσιν τῶν ἀποφοίτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν ἀπορρόφησιν των, ἀπὸ τὰς διαφόρους δημοσίας ὑπηρεσίας, καὶ ἰδιωτικὰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις. Ἐκεῖ δ' ἀποκτοῦσε ἀξία τὸ ἄψυχο χαρτί, καὶ θὰ τοὺς ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία ν' ἀποκτήσουν τὴν πρακτικὴν πεῖραν καὶ νὰ ἀξιοποιήσουν τὰς γνώσεις των, πρὸς ὄφελος τοῦ παραγωγικοῦ μηχανισμοῦ καὶ προώθησιν τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας. Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπαγγελματικὴν κατοχύρωσιν σᾶς γνωρίζομεν, ὅτι καίτοι αἱ σχολαὶ λειτουργοῦν ἀπὸ τὸ 1958 ὅμως οὐδεμία νομοθετικὴ μέριμνα ἐλήφθη, διὰ τῆς ὁποίας θ' ἀξιοποιεῖτο τὸ κατόπιν τριετοῦς φοιτήσεως ἀποκτηθὲν πτυχίον, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολυθρύλητον πρᾶξιν 61) 62 τοῦ Ὑπουργικοῦ συμβουλίου, προϊὸν καὶ δημιούργημα τοῦ ἐκβιασμοῦ τῆς πασίγνωστης πορείας «Θεσσαλονίκη— Ἀθῆναι». Θὰ γέμιζαν σελίδες, ἐὰν ἀριθμούσαμε τὰς ἀπείρους προσπαθείας μας καὶ ἐνεργείας μας πρὸς τοὺς ἑκάστοτε ἁρμοδίους ὅλης τῆς κυβερνητικῆς ἱεραρχίας. Ὅλαι αἱ ἐνέργειαι καὶ ἐκκλήσεις μας δὲν ἀπέφεραν ἀποτέλεσμα διότι σκοτεινοὶ παράγοντες ἀντιδρῶντες μὲ σύνθημα «τὴν μὴ χορήγησιν δικαιωμάτων στοὺς ἐργοδηγοὺς» καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν τὴν μονοπώλησιν τοῦ Μέσου Τεχνικοῦ ἐβοήθησαν καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἁρμοδίων.

Ὡς πρὸς τὴν ἀπορρόφησιν τῶν ἀποφοίτων εἶναι λυπηρόν, ὅμως θὰ πρέπει νὰ τονισθῆ, ὅτι τόσον αἱ δημόσιαι ὑπηρεσίαι καὶ ὀργανισμοὶ ὅσον καὶ αἱ ἰδιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις (βιομηχανίαι καὶ βιοτεχνίαι) στέκονται ψυχραὶ καὶ ἀδιάφοροι εἰς τὴν προσκόμισιν τοῦ πτυχίου. Τρία μόνον παραδείγματα θ' ἀναφέρωμεν ἀπὸ τὰ πολλά, γιὰ νὰ φανῆ πὼς κάθε ἄλλο παρὰ ἔλλειψις ὑπάρχει τῶν μέσων τεχνικῶν, ἐνῷ ἔλλειψις προγράμματος καὶ διαθέσεως ἀξιοποιήσεώς των ὑπάρχει μόνον.

Αἱ περισσότεραι βιομηχανίαι τῆς πόλεώς μας χρησιμοποιοῦν τοὺς πτυχιούχους ἐργοδηγούς, ὅσους πρὸ τῆς ἀποκτήσεως τοῦ πτυχίου των εἶχον προσλάβει εἰς ἐργασίας, οὐδεμίαν σχέσιν ἐχούσας μὲ τὴν εἰδικότητά των.

Ἡ ΔΕΗ χρησιμοποιεῖ μὲ εἰκοσιπεντάδραχμον (25) ἀμοιβὴν ἡμερησίως, μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ μαθητευομένου καὶ δι' ὀκτάωρον ἐργασίαν πτυχιούχους ἐργοδηγοὺς καὶ ἀποφοίτους Γυμνασίου συγχρόνως, ἐνῷ τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους της καὶ τὰς διαφόρους δακτυλογράφους της, ἀμείβει μὲ τετραπλασίαν καὶ πενταπλασίαν ἀμοιβήν, μολονότι εἶναι ἀπόφοιτοι μόνον Γυμνασίου.

Τὸ παράρτημα Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων Πατρῶν χρησιμοποιεῖ τοὺς πτυχιούχους ἐργοδηγούς, οἰκοδόμους ὡς χωματουργούς, σημειωτὰς καὶ μὲ τὸ κατώτερον ἐργατοτεχνικὸν ἡμερομίσθιον. Αὐτὰ σχετικῶς μὲ τὰ δύο βασικά μας αἰτήματα.

Τὴν ἵδρυσιν ὅμως νέων τεχνικῶν σχολῶν θεωροῦμεν ὄχι μόνον περιττὴν καὶ ἐπιζήμιον, καθότι οἱ ἀπόφοιτοι τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν παραμένουν ἄνεργοι, ἢ ὑποαπασχολοῦνται εἰς ἄλλου εἴδους ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ αἰτίαν νὰ δημιουργηθῆ πληθώρα ἀνέργων, ἕνεκα τῆς ὁποίας θὰ ἐπακολουθήσῃ ἀπροθυμία τῶν σπουδαστῶν, ὁπότε ἐξ ἀνάγκης θὰ κλεισουν αἱ σχολαὶ καὶ ἄδικα τὰ δαπανηθέντα χρήματα.

Ἐξ αὐτῶν ὅλων καταφαίνεται, πώς, ἐὰν θέλουν νὰ ἀξιοποιήσουν τὰς μέχρι σήμερον δαπάνας διὰ τὴν τεχνικὴν ἐκπαίδευσιν, ὀφείλουν νὰ δείξουν ἐνδιαφέρον καὶ νὰ φροντίσουν διὰ τοὺς ἀποφοίτους τῶν Τεχνικῶν Σχολῶν, ἐκτὸς ἐὰν διὰ τὰς σχολὰς τὰς ὁποίας θὰ ἱδρύσουν ἔχουν προβλέψει τὴν μεταστροφὴν των εἰς ἄλλου εἴδους ἐπιχειρήσεις.

Μετὰ τιμῆς

Διὰ τὸν Σύλλογον ἀποφοίτων καὶ σπουδαστῶν τῆς Δημοσίας Σχολῆς ἐργοδηγῶν— τεχνικῶν —βοηθῶν Πατρῶν

Ὁ Πρόεδρος
Ν. ΜΑΛΛΙΩΡΗΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. ΧΟΡΤΗΣ

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι εἰς τὸν Μορφωτικὸν Σύλλογον θὰ λειτουργήσῃ τμῆμα ἀγγλικῆς γλώσσης διὰ τὰ ἐργαζόμενα κορίτσια ἑκάστην Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν 5—6 μ. μ. Τὰ μαθήματα παρέχονται ἐντελῶς δωρεάν.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

ΜΠΟΡΝΤΕΝ ΝΤΗΛ

Το δραγμα

("Ὑπόθεσις Ἀχελώου" στὴν Ἀμερική)

Τὸ ἀριστούργημα τῆς ἀμερικανικῆς φιλολογίας

29ον

Ἐκείνη, δὲν περίμενε νὰ τῆς τὸ ξαναπῆ. Τὰ πόδια της εἶχαν κάνει φτερά.

—Πατέρα, φώναξε ὁ Νόξ. Αὐτὸ εἶναι γιὰ σένα. Εἰδικὰ διαλεγμένο.

Ὁ Μάθιου τὸ ἄνοιξε γελώντας.

—Μποτιλιαρισμένο οὐΐσκυ, εἶπε.

—Γύρισε καὶ τὸν κύτταξε. Τὸ πρόσωπο τοῦ Νὸξ ἦταν ἡλιοκαμμένο κι' ὑπῆρχε στὶς κινήσεις καὶ στὴ φωνή του μιὰ ἄνεση ποὺ δὲν τὴν εἶχε ξαναδεῖ ἄλλοτε. Τὰ μάτια του στράφηκαν στὸν Τζὲς Τζών. Τοῦτος δῶ ἦταν πιὸ ἀδύνατος ἀπὸ πρὶν καὶ κάτω ἀπὸ τὰ μάτια του εἶχαν σχηματιστεῖ μαῦροι κύκλοι ἀπ' τὴν συνεχῆ ἀναζήτηση καὶ σκέψη.

Ὡστόσο κι' αὐτὸς χαμογελοῦσε τὴν ὥρα ποὺ ὁ Μάθιου ἄνοιγε τὸ πακέτο του μὲ τὸ οὐΐσκυ. Στὴ συνέχεια, ὁ Νὸξ ἄνοιξε τὰ ὑπόλοιπα δῶρα. Εἶχε φτάσει στὸ τελευταῖο κι ἔψαχνε γύρω.

—Ποῦ εἶναι ἡ Ἄρλυς; ρώτησε.

—Ἐδῶ εἶμαι ἀδελφέ μου, ἔκαν' ἐκείνη μπαίνοντας ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κουζίνας. Πίσω της ἀκολουθοῦσε ὁ Κρῶφορντ κι ὁ Μάθιου εἶδε νὰ κρέμεται στὸ λαιμό της ἕνας σταυρὸς μὲ χρυσῆ καδένα.

—Αὐτὸ εἶναι γιὰ σένα, εἶπε ὁ Νόξ δίνοντάς της τὸ πακέτο.

Ἔπειτα ἔσφιξαν τὰ χέρια μὲ τὸν Κρῶφορντ.

—Ἂν τόξερα, εἶπε, θἄφερνα καὶ γιὰ σένα κάτι.

Ὁ Κρῶφορντ γύρισε κατὰ τὸν Μάθιου.

—Γειά κύριε Ντάμπαρ, εἶπε. Ἤθελα...

—Τὸ Χριστουγεννιάτικο δῶρο Κρῶφορντ, εἶπ' ἐκεῖνος. Τὸ Χριστουγεννιάτικο δῶρο.

Ὁ Κρῶφορντ γέλασε.

—Μὲ δεχτήκατε κύριε Ντάμπαρ, εἶπε. Εἶναι σίγουρο πὼς μὲ δεχτήκατε σήμερα.

—Τί θὰ λέγατε γιὰ τὸ πρόγευμα, ἔκανε ἀπότομα ἡ Ἄρλυς γιὰ νὰ κόψῃ τὴ συζήτηση.

Ὅλοι κάθησαν στὸ τραπέζι ποὺ σήμερα ἦταν μεστὸ ἀπὸ ἀνθρώπους κι οἱ χαρούμενες φωνές τους ἀντηχοῦσαν σ' ὅλο τὸ σπίτι. Ὁ Μάθιου στράφηκε στὸν Τζὲς Τζὼν ποὖχε πάρει θέση δίπλα του.

—Ἔμαθες τίποτα; ρώτησε.

—Τίποτα πατέρα. Ἀκόμα ψάχνω. Ἐκεῖνο ποὺ ὑποψιάζομαι